

La rèmora dels quatre anys

Fosa de purins de granja industrial que aboca a un torrent. La contaminació per nitrats està garantida.

Aquests dies passats, el President del Consell, Santiago Tadeo, deia que volia fer un full de ruta per vuit anys en la política turística. El desig és bo. I molt necessari. Però caldrà veure si l'aparell del partit li permet, a l'hora de la veritat, fer coses que transcendeixin el període màgic de quatre anys, o sigui, d'una legislatura.

La necessitat de fer coses que donin resultat immediat (vivim en una societat que ho vol tot a l'instant), ha llastrat moltes de les polítiques que caldria fer però no es fan. Un bon gestor sap que les coses urgents no li han d'impedir fer les coses importants, però els gestors polítics solen acabar atenent només les urgències perquè tenen aquest caràcter d'immediatesa.

Per això és una bona notícia que s'estiguin plantejant polítiques a mig termini. Perquè fa molts anys que es diu que Menorca necessita anar canviant el seu model turístic, però en realitat ens gastam quasi tots els recursos en salvar la temporada pròxima. Els lobbies existeixen.

I també fa molts anys que es diu que cal reconvertir el model agrari basat en una intensiva producció de llet que després no podem vendre a preu rendible, però les subvencions més sucoses (les que han vingut sempre del Govern Balear) s'han dirigit a mantenir la mateixa orientació, i les amenaces de tractorades han impedit els més tímids canvis que es plantejaven. Ha decidit la por al conflicte. Segons con vengui, ara ens penedirem seriosament.

I és que la política que s'ha viscut a les darreres dècades marcava uns ritmes ineludibles. Els canvis profunds o es feien el primer any de govern o ja no es feien. Perquè si es feien més tard podien passar factura en les eleccions. En el tercer i quart any restava prohibida qualsevol iniciativa de canviar coses.

Dins d'aquesta lògica, les coses importants s'havien d'acabar dins la mateixa legislatura, encara que fos prement allò que no convé prémer. En la passada legislatura s'ha vist en el dic de Son Blanc, i en l'anterior es va veure amb les carreteres de Mallorca i d'Eivissa.

La cosa semblava difícil de reorientar. La inèrcia és una de les forces més grans del món. Però el daltabaix econòmic sembla que estigui canviant coses.

Certament, hi ha indicis de mudança. Fa un temps, haguera estat impensable que un representant institucional renegués d'inaugurar una instal·lació com la dessaladora de Ciutadella. Això representava el progrés, eliminar límits, acabar potencials penúries, poder créixer sense tenir l'engrony de la disponibilitat de l'aigua. Ara, ningú vol un regal que representa importants repercussions econòmiques.

La problemàtica de l'aigua és, precisament, un dels temes que només es pot solucionar amb polítiques que durin més de quatre anys. Perquè arranjar les enormes fuites d'aigua potable que ara tenim implica haver d'alçar carrers i anar habilitant pressuposts anuals, que s'hauran d'escalonar per força. I el mateix tenim amb les depuradores obsoletes, amb el mal estat del clavegueram, els recs a ple sol o les fosses de purins mal dissenyades. L'objectiu de recuperar l'aquífer ha de ser una línia decidida i continuada. Un compromís institucional, no només electoral.

De manera que benvinguda sigui la fulla de ruta turística de vuit anys. Ara faltaria ampliar els agents implicats en la seva discussió i estendre la idea a altres àrees que també ho necessiten.

Contaminació dels aquífers

Quan discutim sobre la contaminació dels aquífers sempre pensam en els purins dels animals, però mai en la contaminació que creen totes les cases i casetes que hi ha disseminades sense clavagueram. No crec que sigui casualitat que la pitjor aigua sigui a Castell on són multitud en un terme petit i quasi sense animals! Perquè no exigir a qui visqui al camp que depuri les seves aigües brutes?

Nitrats urbans

És cert que hi ha contaminació d'origen urbà. Fa uns dies vam publicar una nota dedicada específicament a aquest tema i que ho analitza més a fons (Urbanitzacions que contaminen l'aquífer, <http://www.gobmenorca.com/noticies/070711/>).

De tota manera, cal tenir present que l'aigua que hi ha als aquífers també es mou, tendeix a anar cap a la costa. Això va molt bé, perquè frena la intrusió marina, però també pot traslladar els nitrats d'un lloc a l'altre.

Probablement, en el cas de Castell s'hi sumen varies problemàtiques. Urbanitzacions sense clavegueram, fosses sèptiques forades intencionadament, nitrats que poden provenir d'altres indrets i el col·lector general que surt de la depurada cap a l'emissari, que ja és molt antic.

Reorientar

La participació de la població de Menorca en la elaboració del model turístic hauria de ser molt ampla per assegurar que sigui la principal beneficiada i evitar projectes turístics desmesurats i especuladors .

Actualment el problema és de demanda no de oferta, en sobren de places turístiques a Menorca. El potencial real és la Natura i el patrimoni cultural.

Sol Meliá, Barceló, Iberostar han apostat per Turquia. Menorca no pot competir, ha de gestionar la seva riquesa, el seu gran valor, ha de ser diferent al model massificat que ofereixen les destinacions emergents. Hi ha molta gent sensibilitzada que vol viatjar (tot l'any) a llocs que ofereixen natura i

cultura.

Polítiques a llarg termini

Molt bona reflexió. I molt adequada en vistes a uns nous responsables polítics. A Menorca, hem de dir la veritat, poques "institucions" han sabut mirar a llarg termini. Les governades per polítics han estat les més curtes de mires. El GOB és una d'aquestes poques institucions i la seva capacitat d'anàlisi hauria de ser aprofitada per qualsevol polític que volgués durar. És un cosell...

SERGI